

## COLABORAREA DINTRE ȘCOALA ȘI FAMILIE

Prof. înv. primar Eremia Georgiana  
Școala Gimnazială „Constantin Săvoiu”, Târgu Jiu, Gorj

*Motto: "Școala pentru viață, prin viață"*  
(Dcrolly)

Suntem contemporani cu schimbările profunde care s-au derulat în țara noastră în ultima vreme și totul confirmă că acestea vor continua, probabil, într-un ritm tot mai accelerat.

Reacția scolii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maxima a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare din partea lor. Părinții nu au doar rol biologic și obligația de a-i hrăni sau îmbrăca pe copii, ci și datoria morală de a contribui activ la educația acestora; această sarcină nu aparține în exclusivitate școlii.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul social și afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Acest tip de relație este hotărâtoare și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

După cei 7, mai nou, 6 ani de-acasă, școala are un rol primordial în asigurarea educației copiilor. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură etc., nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers-activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă.

După cum spunea Maria Montessori, "Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, el intră în civilizație".

Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

La ședințele cu părinții trebuie să se vorbească pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii în învățarea lecțiilor, dar mai ales în controlul temelor de casă. Copilul nu trebuie să vină la școală cu teme nefăcute. De aceea, părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în realizarea lor. Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de învățător și colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este corespunzătoare.

"A-ți învăța copiii să facă binele înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă" (Mantegazza).

Rolul familiei în educația copilului nu încetează la vârsta școlarității. Este greșită concepția unor părinți, de felul: "l-am dat la școală, să-l învețe dascălul". Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită

atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul crește timorat de gândul pedepsei, începe să mintă și se îndepărtează de părinți. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în “tabere”, unul sever și celălalt indulgent. Într-un asemenea climat familial nu se realizează o educație sănătoasă.

La polul opus “familiei severe” se întâlnește “familia permisivă”, familie în care toți se învârt în jurul mofturilor copilului. Un astfel de copil va ajunge egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. Cu acești copii se lucrează greu și devin dificili, deoarece ei cred că și la școală vor avea parte de aceleași privilegii.

Mediul influențează, iar educația acționează nu însă independent, ci corelativ. Școlarul din clasa I învață sub influența impulsurilor adulților. Dorința sa de a se adapta statutului de școlar se naște și sub influența dorinței de a-i bucura pe părinți sau măcar de a nu-i supăra și a-și atrage o sancțiune din partea acestora.

Treptat, intervine în motivație dascălul, prin rolul psihologic pe care-l joacă în raport cu copiii. Dascălul trebuie să fructifice această “deschidere” a personalității școlarului mic spre trebuința de a afla, de a cunoaște, pentru a-i cultiva atașamentul față de școală și învățătură, dragostea și interesul pentru cunoaștere.

După John Dewey, “educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc, în primul rând, în condițiile interacțiunii cu mediul social.

Învățătorul este și va rămâne “izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe “cărări întortocheate” și are misiunea de a-i conduce pe copii spre “ținta reușitei”.

### ***Bibliografie:***

1. Allport, G. W., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
  2. Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în Învățământul primar, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.
  3. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica-manual pentru clasa a X-a – școli normale”, Editura Didactică și Pedagogică, 1997;
  4. Nica, I., Țopa, L., „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
  5. Nicola, I., „Pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
- \*\*\* - „Tribuna învățământului”, 2000;